

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Ο ΜΠΑΡΜΠΑΜΑΝΩΛΗΣ

Μιά φορά, σ'ένα χωριό του Τσιρίγου, στά Κατσουλιάνικα, πέθανε ένας φουκαράς μπαλματωτής που τόν λέγανε Μπαρμπαμανώλη. Ο μακαρίτης, ήταν καλός άνθρωπος, περνούσε καλά μέ την γυναίκα του, μέ τούς γειτόνους και μ' όλους τούς χωριανούς του, και γι' αυτό όλα άκουσαν τόν θάνατό του ολο τó χωριό σηκώθηκε στό πόδι. Νά μή τά πολυλογούμε λοιπόν, έβγαλαν τó λείψανο ύστερ' άπ' τó μεσημέρι και τó πήγαν σ' ένα ξεκκλησί να τó διαβάσουν. Όταν όμως έφτασαν εκεί, ό ήλιος είχε, δύσει και έπειδή δέν μπορούσαν να τó πίν τέτοιαν ώραν στό νεκροταφείο, τόν διάβασαν μόνον και τράβηξε καθένας στό σπίτι του, άφου πρώτα είχαν να πίν αύριο να τόν θάψουν. Έκει συνειθίζον γ' άφισουν τις έκκλησιές άνοιχτές νύχτα μέρα. Κατά τις όχτρά τó βράδυ άρχισε να πέφτη ή βροχή μέ τó τουλούμ. Ένας χωριάτης, περνώντας άπ' τó ξεκκλησί έκείνη τήν ώρα, έμπηξε μέσα για να γλυτώση άπ' τή βροχή και να κοιμηθί κ' άλας έκει, έπειδή για να πίν μέ τέτοιον καιρό σπίτι του δέν μπορούσε, πρώτο γιατί ήταν μακριά, και δεύτερο γιατί φοβόταν μήν πέση σέ κανά βαθύ λάκκο, περπατώντας στό σκοτεινά. Άμα είδε τόν πεθαμένο ό χωριάτης έτρόμαξε, μέ έλα που δέν μπορούσε να φύγη !...

Ζαρώνει λοιπόν σέ μιά γωνιά τής έκκλησιάς και τόν πέρνει ό ύπνος. Τό πρωί σηκώθηκε ό παπάς να πίν στην έκκλησιά. Άμα έφτασε εκεί, βάζει τó κεφάλι του στό σίδερα του μικρού παραθυριού ποττανε στό πλάγια και λέει στόν πεθαμένο έτσι στό άστείο, γιατ' ήταν χορταστίης :

— Έ! Μπαρμπαμανώλη, πώς τά πέρασες άπόψε ;
— Κακά και ψυχρά, τού άποκρίνεται άπό μέσα ό χωριάτης πούχε μείνει δλη τήν νύχτα μέ τόν πεθαμένο, γιατί, έτυχε, βλέπεις, να τόν λένε κ' αυτόν Μανώλη.

Μόλις άκουσε ό παπάς αυτά τά λόγια, νόμισε πώς ό πεθαμένος άναστήθηκε κ' όπου φύγει-φύγει !... Σηκώνει τά ράσα του και πηδώντας άνάμεσα στό χοράφια φτάνει κατατρομαγμένος στό σπίτι του.

— Τί έπαθες ; τόν ρωτάει ή γυναίκα του.
Ο παπάς πέφτει λαχνασισμένος σέ μιά γωνιά του σπιτιού και δέν μιλάει.

— Καλέ τι έχεις ; τού λέει ή παπαδιά.
— Ο πε...πε...πεθα...θα...μέ...μέ...νος...
— Αί ;...
— Α...ά...ά...να...στη...θης !... σκούζει ό παπάς.

— Κακό πούπαθα ;... σκούζει κ' ή παπαδιά.
Και δέν χάνει καιρό, τρέχει στό σοκάκια και λέει στους γειτόνους πώς ό Μπαρμπαμανώλης άναστήθηκε !

Όλο τó χωριό μαζεύτηκε τότε για να πίν στην έκκλησιά να δη τί συνέβη. Στο δρόμο που πήγαιναν, βρισκουν τόν ζωντανό Μανώλη πούχε κοιμηθί τήν νύχτα στην έκκλησιά μέ τόν πεθαμένο.

— Πού πηγαίνατε όρέ ; τούς λέει.
— Πήμε στην έκκλησιά να δοίμε που άναστήθηκε ό Μπαρμπαμανώλης, τ' άποκρίνονται.

— Καλέ, πούδς σάς τίνε αυτά ;
— Η παπαδιά μās τίνε. Τόν είδε λέει ό παπάς ολοζώντανο μπροστά του...

— Τόν είδε, για τόν άκουσε ;
— Τόν άκουσε...
— Βρέ σεις τρελλαθήκατε ! Δέν ήταν βρέ ό πεθαμένος. Έγώ είχα μπη κ' είχα κοιμηθί στην έκκλησιά τή νύχτα για να γλυτώσω άπ' τή βροχή. Και τó πρωί άκούγοντας να φωνάζουν «πώς τά πέρασες άπόψε Μανώλη ;», άποκρίθηκα «κακά και ψυχρά», γιατί στ' άλήθεια μακοκοιμήθηκα.

Σκάζουν στό γέλια οι χωριάτες, τρέχουν, τó λένε στόν παπά και τόν ξεσηκώνουν να θάγη τόν πεθαμένο.
Σηκώνεται ό παπάς ; πάει στό νεκροταφείο, μα πάντα είχε τó φόβο, νομίζοντας πώς ό πεθαμένος μίλησε. Έκει λοιπόν που τόν έθαβε τού λέει :

— Σු μ' άποκρίθηκες τó πρωί Μπαρμπαμανώλη ;
—
— Μία μου συχωρεμένη... Θά μιλήσης ;... Ά, έτσι, δέν μιλās ; Άμ' σέ έξωρο γω τί εταναμείνης είσαι... Μου φώναξες τó πρωί γιατί σου χάλασα τόν ύπνο και τώρα μου κάνεις τόν άκατάδεχτο. Φταίω γω να σ' άφήσω άγαλο ;...

Κ' έφυγε χωρίς να τόν ψάλει...

πως θυμώσης, μήπως ζηλέσης τόν πατέρα του... τόν άνθρωπο που γνώρισα έπειτα άπ' τόν άνδρα μου... και... πριν γνωρίσω έόνα... Σφίγγοντας δυνατά τις γροθιές του, μέ κομμένη τήν αναπνοή, κατασυγκνημένος ό Μοντικούρ, κτύπησε τήν Σιώννη μέ γουρλωμένα μάτια, στις άκρες τών οποίων είχαν φανη δυό δάκρυα...

— Πώς τó λένε τó παιδί σου ; κατώρθεσε γ' άρρώστη τέλος.
— Ζάα.

Ένας λυγρός πνίγηκε μέσ' στόν λάγγυγά του.
— Καυμένη, καυμένη μου, Σιώννη ! ψυθίρσε τότε. Τί παρεξήγησες !... Τι μοραία παρεξήγησες, Θεέ μου !...

Και άπλωσε τά χέρια του να σφιέη τά δικιά της, μέ μιά κίνηση τόσο τρυφερή, τόσο άπαλή, σαν να ήθελε να τής δώση πίσω όλη τήν άγάπη που τής είχε στερήσει τόσους μήνες, σαν να τής έλεγε :

— «Συνγνώμη ! Συνγνώμη μέ φτωχή καρδιά !...»

BALLADE

(Ο τραυβαδογός και ή πυργόδεσποινα)

— Θέλεις χρυσοσεφάντινο θρόνο άψηλό να χτίσω κ' άπάντα να σέ στήσω βασίλισσα σωστή ;
— Δέν θέλω θρόνο ψεύτικο κλάσμα τού λογισμού σου Μέ φθάνει μένα ό νους σου τρελλέ τραγουδιστή.
— Θέλεις τ'άστέρια τού ουρανού να ρίξω στή ποδιά σου κ' έτσι μέ μιά ματιά σου ό κόσμος να σειστή ;
— Μέ φθάνουνε τά μάτια σου που σ' άλλους κόσμους βλέπουν τ' άστέρια αυτά μου πρέπουν γλυκε τραγουδιστή.

— Θέλεις να φέρω άπ'τά βουνά τó πιό παρθένο μύρο να τó σκορπίσω, γύρω ή γη να μυριστή ;
— Μέ φτάνει έμέ τó άρωμα όκου σκορπάει ή καρδιά σου Δός μου την και ξενοιάσου καλέ τραγουδιστή...
Και δίνει ό νέος τά μάτια του τόν νού του, τήν καρδιά του να πάρη ή δέσποινα του ως που να χορταστή...
Τυρλω, χωρίς καρδιά και νού κυλάει στό πόδια έκείνης...
— Άχ ! τώρα, τί θά γείνης φτωχέ τραγουδιστή...
Γ. Β. Τσεκοπούλου

ΥΣΤΕΡΙΝΗ ΒΟΗΘΕΙΑ

Πάει ό παππας στό δρόμο μέ μάτια σηκαμένα, μέ μιά κρυφή λαχτάρα και προσευχή στό χείλι μέ έξοσκεπο κεφάλι και τά μαλλιά λυμένα και μέ τó πετραχήλι.

Στό δρόμο που πηγαίνει σαν νάχη λειτουργία ποτήρι άσημένιο στό χέρια του βαστά και φως έκεί μονάχο στην έμια κοινωνία καντήλι πάει μπροστά.

Γυναίκα μαυροφόρα που πάει βιαστική κρατάει τó καντήλι τó κόκκινο βαμμένο κ' έκείνο λιγοφάγγει στή μέρα θαμπαμένο μέ φλόγα μουσική.

Μέ πρόσωπο θλιμμένο μ' εύλάβεια μεγάλη όσοι περνούν διαβάτες στό δρόμο θά σταθούν και τ' άγια κυττώντας μέ έξοσκεπο κεφάλι θά σταυροκοπηθούν.

Μέ τ' άγιο ποτήρι και μέ τó πετραχήλι τρέχει ό παππας, κ' έμπρός του πηγαίνει τó καντήλι άστέρη θαμπαμένο, μισόβυστη ψυχή...— Άχ πούδς ψυχομαχεί !...
Ζ. Π.

LANGUEUR D'AMOUR...

Άχ ! να φιλούσα τó δυό χείλη [σου] τó πορφυρά σου χείλη, τόσο, τόσο τρελλά και τόσο άχόρταγα, πού άπ' τά φιλιά να τά ματώσω... Νά τά ματώσω τά δυό χείλη σου ! τά χέρια να σου πλέξω γύρω. Και μέσ'τά βάρη τά ολοσκότεινα τών μύρων ίσκιων να σέ σφύρο... Και να μου λές «Μή, να χείλι- [μα μου] !

μή τά ματώνης ! Τί σου φταίνε ; Άχ ! μου πονέσαν τά χείλικά [μου] ! Σώνε... γλυκέ μου αγαπημένε... Και να περνάνε τά μεσάνυχτα, κ' άνύουλες, και βραδείες και [χρόνοι], Και να σου λέω «άκόμα, άγάπη [μου]... άκόμα, άγάπη μου... Δέ σάνει...»
Ναπολέων Λαπαδιώτης

ΟΛΟΓΕΛΑ

Όλο γελά ; θαρρείς και τά λακκάκια Που βλέπεις στό δροσάτο μάγουλό της Έχουν φωνιά τά γέλια σαν πουλάκια Και μελαδούν σκοπό τους τó σκοπό της.

— Μέ πέθανες ! τής λέω και γελάει ! Όρκίζεται ποτέ της να μή κλάψη, Λέει δέν έμαθε ποτέ της να πονάη, Και δέν τή μέλει τί παρδέξ θά κάψη.

Όιμέ, τήν είδα δάκρυα να χύνη Νά πνίγη τó αιδάνιο της τó «χάχα», Γιατί στην τροχλιά της είχε μείνει Μιά σούφρα άπόδραστη μονάχα !...
Κλ. Τριαντάφυλλος (Ραμπανάς)